

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזוהַר הַקּוֹדֶשׁ

לְתַנּוּא הַאֲלוּקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זַע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 61

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

להפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

חמורו של רבי פנחס בן יאיר

(זוהר שמיני ל"ו ע"א ול"ז ע"א)

"כל ימי חייו", שלא תראה קשת בימיו כמו
לאביה. ועל זה - "וראה בטוב ירושלים כל
ימי חייו". "וראה בנים לבניך", יראי חטא,
חסידים, קדושים. אז - "שלום על ישראל". מה
זה "שלום על ישראל"? אלא כמי שאומר:
שלום על ראש המלך, שלא יחסר כל. כך "שלום
על ישראל", בזמן שצדיקים ימצאו בעולם.

פתח רבי אלעזר ואמר (משלי יז) "עטרת זקנים
בני בנים ותפארת בנים אבותם". "בנים"
- הרי בארנו. "בני בנים" - אלו שאר כתרי
המלך, כמו שנאמר (ישעיה יד) "וכל בניך למודי
ה'". וכתוב (איכה ד) "בני ציון היקרים", כמו
שנאמר "ותפארת בנים אבותם". אין מתעטרים
הבנים אלא באבות. מכאן למדנו שבנים לא
מתעטרים ולא משקים מהשקית הנחל, אלא
בזמן שהאבות מתעטרים ומברכים. זהו שכתוב
"ותפארת בנים אבותם".

עד שהיו הולכים, הגיע זמן תפלה. ירדו
והתפללו. בעוד שהיו מתפללים, נכרך
נחש אחד ברגלי חמורו של רבי פנחס. בעט
(נכה) וגעה פעמים. אחר שסימו את התפלה,
אמר רבי פנחס: ודאי צער הוא לבהמה שלי,

רבי אלעזר היה הולך בדרך. מצא את רבי
פנחס בן יאיר שהיה בא. געה חמורו.
אמר רבי פנחס, ודאי במשקל (בקול) שמחת
החמור אני רואה שפנים חדשות ימצאו פה.
כיון שיצא מאחר ענפי ההר, ראה את רבי
אלעזר שהיה בא. אמר, ודאי משקל (קול)
השמחה נשלים. ירד רבי אלעזר אליו ונשק לו.
אמר לו, אם צורת הדרך האחת אליך, נלך
ונתחבר כאחד. ואם לא, קח את דרכך ולך. אמר
לו, ודי שכנגדך אני הולך, כיון שמצאתי אותך,
אלך אחריו ונתחבר כאחד.

פתח רבי פנחס ואמר, (תהלים קכח) "יברכה ה'
מציון וראה בטוב וגו'". "יברכה ה'
מציון", מה הטעם "מציון"? משום שהרי משם
יוצאות ברכות להשתתף (להמצא). זהו שכתוב,
"כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד העולם".
ומשום כך, "יברכה ה' מציון", שהרי משם
יוצאות ברכות לכל. "וראה בטוב ירושלים",
שבגלל ציון ירושלים מתברכת. שכיון שציון
התמלא בברכות, אז ירושלים מתברכת,
ונמצאים בה רחמים. וכשירושלים מתברכת,
כל העם מתברך.

שְׁהָרֵי הַיּוֹם הַזֶּה הַקְדָּמָתִי, וְהֵייתִי מֵרַחֵשׁ בַּתּוֹרָה, וְהַעֲבִיר אֹתִי בְּמָקוֹם שְׁשׂוּרָה לְכָל־כֶּף, וְעַכְשָׁו מְצַעְרִים אוֹתוֹ. קָמוּ וְרָאוּ נָחֵשׁ אֶחָד קָשׁוּר עַל רַגְלָיו. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס: נָחֵשׁ נָחֵשׁ, לֵךְ וְסוֹבֵב (וְצַדִּיק) אֶת קִשְׁרָךְ בְּמִדְרוֹן הַחֹר. בֵּינַתִּים נָשַׁר הַנָּחֵשׁ וְנִפְּל חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מְדַקְדֵּק הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּצַדִּיקִים? אָמַר לוֹ, וְדַאי שְׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצַּדִּיקִים וְשׁוֹמֵר אוֹתָם, וְרוֹצֵה לְהוֹסִיף לָהֶם קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתָם, וְעַכְשָׁו הַחֲמוּר הַזֶּה, שֶׁלֹּא שָׁמַר אֶת הַקְדְּשָׁה שְׁלִי, הוּא הַצַּטְעַר. וְהַנָּחֵשׁ הַזֶּה הָיָה שְׁלִיחַ, וְכַמָּה שְׁלִיחִים יֵשׁ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְכָל־מָה הוּא עוֹשֶׂה אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ, וְאֶפְלוּ בַחֲתוּת הַשְּׂדֵה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (וַיִּקְרָא כו) "וְהַשְּׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת חַיֵּת הַשְּׂדֵה וְשִׁכְלָה אֶתְכֶם". וְאֶפְלוּ בִיד גּוֹי, זֶהוּ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כח) "יִשָּׂא ה' עֲלֶיךָ גּוֹי מֵרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ".

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבִיד יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת? אָמַר לוֹ, כֵּן, כְּמוֹ רָשָׁע בִּיד צַדִּיק. אָבֵל רָשָׁע בִּיד יִשְׂרָאֵל רָשָׁע אַחֵר, לֹא עוֹשֶׂה בּוֹ

שְׁלִיחוֹת, אֲלֹא בְזִמְן שְׁאִינוּ מְכוּן בּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כא) "וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהֶאֱלֵהִים אָנָּה לִידּוֹ". "וְאֲשֶׁר לֹא צָדָה" דּוֹקָא, שֶׁלֹּא לְהַרְג אוֹתוֹ. זֶה "וְהֶאֱלֵהִים אָנָּה לִידּוֹ", כְּדִי לְהַעֲנִישׁ אֶת שְׁנֵיהֶם.

מִשָּׁל לְבָנֵי אָדָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. הַתְּעוֹרֵר הַשׁוֹטֵר אֲלֵיהֶם לְתַפֵּשׂ אוֹתָם וּלְהַעֲנִישׁ אוֹתָם, לְאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. קָם חָכָם אֶחָד מֵהֶם וְהִתְעַרַּב עִם בְּנֵי הַשׁוֹטֵר. הָרִים הַשׁוֹטֵר אֶת עֵינָיו וְרָאָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ, מִי נָתַן אוֹתְךָ בֵּינֵינוּ? וְהָרִי אֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ. הָרִי אֶתְּךָ תַעֲנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה! לְקַחוּ אוֹתוֹ וְהַרְגוּ אוֹתוֹ.

כֶּךְ יִשְׂרָאֵל בָּאִים מִצַּד הַיָּמִין, וְלֹא נִדְבְּקוּ בְּשִׂמְאָל, וְלֹא הִתְעַרְבוּ עִמּוֹ לְעוֹלָמִים. וְכַשֶּׁהֵם גּוֹרְמִים בְּעוֹנוֹתֵיהֶם שְׁנֹכְנֵעַ הַיָּמִין, וְהַשִּׂמְאָל מִתְעוֹרֵר וְכָל אוֹתָם שְׁבָאִים מִצַּדוֹ - אִם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד לְהִתְעַרַּב עִמָּם, הֵם מְכִירִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ: אֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁבָאִים מִצַּד הַיָּמִין, שְׁנֹכְנֵעַ מֵהַעוֹנוֹת שְׁלָהֶם, וְאֵינְךָ מֵאוֹתָם שְׁחָטְאוּ לְמֶלֶךְ, מִי נָתַן אוֹתְךָ אֶצְלָנוּ? נִמְצָא שֶׁהוּא נֶעְנֵשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְשִׁלְמָה הַמֶּלֶךְ צוּחַ כְּנֻגְדָם וְאוֹמֵר (קֵהֶלֶת ח) "עַתָּה אֲשֶׁר שָׁלַטְתָּ הָאָדָם בְּאָדָם לָרַע לוֹ". לָרַע לוֹ וְדַאי, מִכִּיּוֹן שְׁאִינוּ שְׁלִיחַ הַמֶּלֶךְ, וְלֹא בָּא מֵאוֹתוֹ הַצַּד.

